

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Lenky Krupičkové a Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **ALOKO s. r. o.**, se sídlem Mlýnská 326/13, Brno, zastoupen Mgr. Romanem Klimusem, advokátem se sídlem Vídeňská 188/119d, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 12. 2021, č. j. 31 Af 71/2017-316,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Meritem sporu v nyní projednávané věci je otázka posouzení (ne)uplynutí prekluzivní lhůty na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2010 ve vztahu k otázce kasační závaznosti rozsudku Nejvyššího správní soudu v téže věci.

[2] Rozhodnutím ze dne 31. 5. 2017 zamítl žalovaný odvolání proti dodatečným platebním výměrům ze dne 29. 7. 2016, kterými Finanční úřad pro Jihomoravský kraj, územní pracoviště Brno I (dále též „správce daně“) doměřil žalobci daň z příjmů právnických osob ve výši 8 427 640 Kč za zdaňovací období roku 2010 a ve výši 353 400 Kč za zdaňovací období roku 2011. Současně jej informoval o vzniku zákonné povinnosti uhradit penále. Podkladem dodatečných platebních výměrů je zpráva o daňové kontrole, která byla u žalobce zahájena dne 30. 9. 2013 a ukončena dne 28. 7. 2016.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 4. 6. 2019, č. j. 31 Af 71/2017-135 (dále též „první rozsudek krajského soudu“), zamítl. Podle krajského soudu nedošlo k uplynutí lhůty pro stanovení daně za rok 2010, neboť k faktickému zahájení daňové kontroly došlo dne 30. 9. 2013, nikoliv až dne 27. 5. 2014. Prekluzivní lhůtu dále prodloužilo doměření daně dle § 148 odst. 2 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád.

[4] Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 17. 6. 2021, č. j. 7 Afs 241/2019-52 (dále též „první zrušující rozsudek“), zrušil první rozsudek krajského soudu, přičemž mu uložil, aby doplnil dokazování k námitce uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně za rok 2010. Vedlo-li by toto nové posouzení k závěru, že daňová kontrola byla řádně zahájena před uplynutím běhu původní prekluzivní lhůty (tj. do 31. 12. 2013), zavázal krajský soud vrátit věc žalovanému minimálně v rozsahu doměření daně za rok 2010 k novému projednání za účelem doplnění dokazování navrhovanými výsledky svědků a provedení dokazování.

[5] Krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem zrušil rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Úvodem připomněl, že mezi účastníky řízení není sporné, že lhůta pro stanovení daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2010 by v případě žalobce uběhla dne 31. 12. 2013. Sporným je, zda došlo k přerušení lhůty pro stanovení daně v důsledku zahájení daňové kontroly. Správci daně však neprokázali, že došlo k zahájení daňové kontroly před uplynutím prekluzivní lhůty, tedy před 31. 12. 2013. Formální zahájení daňové kontroly nemohlo mít vliv na přerušení prekluzivní lhůty. Ve vztahu ke zdaňovacímu období roku 2011 krajský soud shledal nezákonným závěr žalovaného o neunesení důkazního břemene žalobce stran prokázání vynaložení nákladů na dosažení, zajištění a udržení příjmů uplatněných v souladu s § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů.

III.

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Zdůraznil v ní, že se jádro sporu „koncentruje“ na otázku (ne)uplynutí „prekluzivní“ lhůty pro stanovení daně za zdaňovací období 2010. Stěžovatel poukázal na judikaturu k otázce kasační závaznosti a přiznal, že jde o otázku posuzovanou soudy z úřední povinnosti. Kasační soud se však dle jeho názoru ve zrušujícím rozsudku v souvislosti s námitkou „prekluze“ zabýval toliko otázkou, zda správce daně učinil před 31. 12. 2013 úkon, kterým byla lhůta pro stanovení daně „přerušena“, a konkrétně, zda před 31. 12. 2013 zahájil řádně daňovou kontrolu. Soud se v prvním rozsudku zabýval skutečnostmi, které, pokud by nastaly, by měly vliv na lhůtu pro stanovení daně. V nyní posuzované věci však nejde o tyto skutečnosti (faktické úkony zahájení daňové kontroly), ale o otázku, zda krajský soud zohlednil právní důvody a všechny skutečnosti mající vliv na běh prekluzivní lhůty. Jeho rozhodnutí v tomto ohledu žalovaný považuje za nepřezkoumatelné.

[7] Specifickou situací přerušení prekluzivní lhůty ve zdaňovacím období roku 2010 se již zaobíral Nejvyšší správní soud, v rozsudcích ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 Afs 121/2017-37, a ze dne 28. 6. 2018, č. j. 10 Afs 196/2016-25. V nich soud přisvědčil výkladu, dle něhož podání i včasného daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2010 v roce 2011 přerušuje běh prekluzivní lhůty pro stanovení daně dle § 148 odst. 3 ve spojení s § 264 odst. 4 daňového řádu. Lhůta pro stanovení daně by proto nemohla uplynout dříve než 1. 7. 2014, nikoliv dne 31. 12. 2013, jak nesprávně uzavřel krajský soud. Nedošlo ani k uplynutí jiné prekluzivní lhůty (subjektivní či objektivní).

[8] Závěrem stěžovatel soud požádal o přednostní projednání věci, neboť sporná otázka souvisí i s dostatečným zjištěním skutkového stavu za zdaňovací období roku 2010.

pokračování

[9] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl zrušit napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

IV.

[10] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti upozornil na to, že kasační soud se dostatečně zabýval spornou otázkou uplynutí prekluzivní lhůty a nadto uplynula i desetiletá objektivní prekluzivní lhůta (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2022, č. j. 9 Afs 95/2021-40), která uplynula již i u zdaňovacího období roku 2011. Poukázal také na skutečnost, že § 148 odst. 3 daňového řádu nedopadá na podání daňového přiznání, ale toliko na podání daňového přiznání opožděného. Pro výše uvedené navrhl kasační stížnost zamítnout.

V.

[11] Nejprve se Nejvyšší správní soud musel zabývat přípustností podané kasační stížnosti, jelikož jde v pořadí již o druhou podanou kasační stížnost v dané věci. Dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná.

[12] Možnost účastníků řízení napadnout nové rozhodnutí krajského soudu je omezena § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle kterého je kasační stížnost *nepřijatelná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.*

[13] Otázkou nepřijatelnosti kasační stížnosti dle uvedeného ustanovení se zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, č. 119/2005 Sb. ÚS. Dospěl k závěru, že § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. zajišťuje, „*aby Nejvyšší správní soud se znovu nemusel zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil. Podrobit takovéto rozhodnutí novému přezkumu v rámci řízení o kasační stížnosti by bylo zcela nesmyslné, neboť ve svých důsledcích by v případě připuštění nového přezkumu mohly nastat toliko dvě možné situace. Buď by totiž kasační soud setrval na svém původním právním názoru (takže by věcné projednání kasační stížnosti nemělo pro stěžovatele naprosto žádný význam), nebo by vyslovil právní názor jiný (takže by postupně rozličnými právními názory zcela rozvrátil právní jistotu a popřel princip předvídatelnosti soudních rozhodnutí).*“

[14] Na citovaný závěr navázal rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který v usnesení ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007-56, č. 1723/2008 Sb. NSS, uvedl, že omezení obsažené v § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. „*je odrazem závaznosti právního názoru pro krajský soud v dalším řízení (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), a tím, že vylučuje možnost brojit proti němu kasačními námitkami, vylučuje i možnost Nejvyššího správního soudu, aby sám svůj původní závazný právní názor k nové kasační stížnosti v téže věci revidoval. Tím je zaručen i požadavek legitimního očekávání a předvídatelnosti soudního rozhodnutí. Patří-li tyto zásady předpokládající stejné rozhodování soudu v obdobných případech k základním atributům právního státu a jsou-li naplněním zásady spravedlivého procesu, pak tím spíše musí být*

respektovány při opakovaném rozhodování v téže věci za situace, kdy je rozhodováno za stejných poměrů jako při předchozím rozhodnutí. Není-li tedy v dalším řízení změněn skutkový stav, nepřichází v úvahu změna aplikace práva na tento stav při rozhodování o nové kasační stížnosti.“ Rozšířený senát následně uzavřel, že „zruší-li Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti rozhodnutí krajského soudu, je vysloveným právním názorem vázán nejen krajský soud, ale také Nejvyšší správní soud sám, rozhoduje-li za jinak nezměněných poměrů v téže věci o kasační stížnosti proti novému rozhodnutí krajského soudu. Změny původně vysloveného právního názoru se senát, který o nové kasační stížnosti rozhoduje, nemůže domoci ani předložením věci rozšířenému senátu postupem podle § 17 s. ř. s.“ O překonání kasačně závazného právního názoru proto nelze usilovat ani předložením věci rozšířenému senátu. To platí dokonce i tehdy, pokud lze daný názor pokládat za judikaturní excés, jak plyne z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2019, č. j. 4 As 3/2018-50, č. 4015/2020 Sb. NSS. Rozšířený senát v usnesení ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2021-50, č. 4321/2022 Sb. NSS, pak dospěl i k tomu, že „právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku podle § 110 odst. 4 nebo § 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. je krajský soud i Nejvyšší správní soud vázán i při přezkumu nového rozhodnutí správního orgánu.“

[15] Rozšířený senát v usnesení ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS, poukázal na to, že § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. „obecně vyjadřuje nepřipustnost kasačních stížností směřujících proti rozhodnutím soudu vydaným po předchozím zrušení jejich původních rozhodnutí Nejvyšším správním soudem. Tato zásada nepřipustnosti kasačních stížností je prolomena jen v případech, kdy je namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozhodnutí.“ Připomněl, že judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění uvedeného ustanovení výjimky (např. v situaci, kdy Nejvyšší správní soud vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí), i ty je však nutno „vnímat v kontextu citovaného ustanovení, tedy tak, že námítky opakované kasační stížnosti se musí pohybovat v rámci již vysloveného právního názoru či pokynu, tj. v mezích závěrů Nejvyššího správního soudu, které v dané věci vyslovil, anebo musí směřovat k právní otázce v první kasační stížnosti neřešené proto, že - zejména pro vadný procesní postup nebo vadu obsahu rozhodnutí krajského soudu - řešena být nemohla. Pokud by se ovšem mimo tyto výjimky připustil stav, že v opakovaných kasačních stížnostech účastníci mohou měnit jejich rozsah a důvody mimo rámec předchozího závazného právního názoru či pokynu, zákaz opakovaného projednání věci kasačním soudem by se tím popřel.“

[16] Nepřipustnost kasační stížnosti se tedy dotýká především otázek, které Nejvyšší správní soud v téže věci již závazně posoudil, resp. mohl posoudit. Judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. další výjimky z aplikovatelnosti tohoto ustanovení. Tyto lze shrnout tak, že připustnost opětovné kasační stížnosti (včetně stížnosti podané jiným účastníkem řízení) je omezena na důvody, které Nejvyšší správní soud v souladu se zákonným omezením svého přezkumu dosud v téže věci neřešil. Podá-li kasační stížnost v téže věci jiný účastník řízení, je § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. aplikovatelný zejména v případě, kdy tento účastník brojí proti závěrům krajského soudu, které jsou výsledkem aplikace právního názoru vyjádřeného v předchozím zrušujícím rozsudku (blíže viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze

pokračování

dne 25. 5. 2011, č. j. 6 As 1/2011-139). Tento názor potvrdil i Ústavní soud v bodech 23 a 24 nálezu ze dne 2. 7. 2019, sp. zn. III. ÚS 926/19.

[17] V posuzovaném případě podal stěžovatel kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu s tím, že jako jádro sporu identifikoval otázku uplynutí prekluzivní lhůty. Nejvyšší správní soud přitom k prekluzi, pokud by nastala, musel přihlídnout z moci úřední již v prvním zrušujícím rozsudku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2009, č. j. 1 Afs 145/2008-135, č. 1851/2009 Sb. NSS, vycházející z nálezu Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07). V opačném případě soud námitku prekluze vypořádává toliko k návrhu jednoho z účastníků řízení a lze ji vypořádat i implicitně, není-li vznesena v kasační námitce či žalobním bodu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2009, č. j. 7 Afs 112/2009-80 a v něm citovanou judikaturu).

[18] V prvním zrušujícím rozsudku byla námitka prekluze uplatněna toliko ve vztahu k možnému přerušení prekluzivní lhůty s ohledem na zahájení daňové kontroly. Stěžovatel se o možné přerušení lhůty z důvodu podání řádného daňového přiznání nikde nezmiňuje, přičemž tuto právní otázku vznáší poprvé až v řízení o opakované kasační stížnosti. Neznamená to však, že se soud touto námitkou nemusel z úřední povinnosti zabývat již v prvním zrušujícím rozsudku. Naopak. Byť je konstrukce posuzování uplynutí prekluzivní lhůty postavena na skutečnosti, že se z moci úřední posuzuje toliko zánik práva, soud si musí posoudit, ruší-li rozsudek krajského soudu i s ohledem na možné uplynutí prekluzivní lhůty, zda tato opravdu uplynout mohla (jde o vadu s vlivem na zákonnost rozhodnutí). To nutně zahrnuje i úvahu o tom, zda nedošlo k (jiné než zkoumané) skutečnosti, která běh této lhůty staví či přerušuje. Kasační soud v rozsudku ze dne 16. 9. 2021, č. j. 3 Afs 160/2019-34, k rozsahu této „přezkumné“ činnosti uvedl, že *„povinnost soudu přiblížit z úřední povinnosti k prekluzi práva stanovit daň skutečně nelze vykládat tak, že by byl soud povinen domýšlet, zda v rámci řízení před daňovými orgány nedošlo k důležitmu pochybení, které by hypoteticky mohlo mít vliv na zákonnost úkonu, který by následně hypoteticky mohl mít vliv na běh lhůty ke stanovení daně.“* V souzené věci však podání řádného daňového přiznání není takovou hypotetickou skutečností, nýbrž je skutečností zjevnou ze spisu (srov. i přístup Nejvyššího soudu k otázce posuzování námitek *ex officio* např. rozsudky ze dne 31. 5. 2007, sp. zn. 29 Odo 784/2005, č. 25/2008 Sb. rozh. civ., či ze dne 8. 2. 2001, sp. zn. 22 Cdo 752/99). Kasační soud, vědom si výše uvedeného, v prvním zrušujícím rozsudku nespojil přerušení běhu prekluzivní lhůty s podáním řádného daňového přiznání; vycházel totiž z názoru, že podání řádného daňového přiznání žalobcem nepřerušilo prekluzivní lhůtu ke stanovení daně dle § 148 odst. 3 daňového řádu ve spojení s § 264 odst. 4 téhož zákona (viz dále).

[19] Na okraj však soud poznamenává, že ze správního spisu vyplynulo, že ani správce daně ve stanovisku k odvolání ze dne 25. 11. 2016 (č. l. 1 spisu stěžovatele) výslovně neuvádí nic k přerušení lhůty pro stanovení daně z důvodu podání řádného daňového přiznání. Zmiňuje toliko daňovou kontrolu a vydání rozhodnutí o stanovení daně (srov. stranu 4 bod 2.6 stanoviska). Ani stěžovatel v předchozím řízení před Nejvyšším správním soudem ve svém vyjádření ke kasační stížnosti nijak neupozorňoval na to, že námitka uplynutí prekluzivní lhůty před zahájením daňové kontroly je zcela irrelevantní, neboť by k přerušení plynutí prekluzivní doby došlo tak jako tak již včasným podáním řádného daňového přiznání. Výtku možného přerušení lhůty právě z důvodu podání řádného daňového

přiznání dle § 148 odst. 3 daňového řádu vznesl stěžovatel poprvé až v kasační stížnosti proti napadenému rozsudku krajského soudu. Sami správci daně si tedy této skutečnosti nebyli vědomi.

[20] Otázka přerušení běhu prekluzivní lhůty podáním řádného daňového přiznání za zdaňovací období roku 2010, jak správně uvedl stěžovatel, však v recentní judikatuře kasačního soudu stojí na závěru, že podáním, byť i včasného, řádného daňového přiznání dochází dle § 148 odst. 3 daňového řádu ve spojení s § 264 odst. 4 téhož zákona k přerušení prekluzivní lhůty pro stanovení daně (srov. rozsudky č. j. 9 Afs 121/2017-37 a č. j. 10 Afs 196/2016-25). Tuto judikaturu Nejvyšší správní soud již v nyní projednávané věci nemůže zohlednit, neb je vázán svým předchozím právním názorem. V prvním řízení před Nejvyšším správním soudem nebylo sporu o tom, že by prekluzivní lhůta v projednávané věci uplynula dne 31. 12. 2013, a k jejímu prodloužení by bývalo vedlo jen zahájení daňové kontroly, pakliže by byla kontrola fakticky zahájena před uvedeným datem. Také Nejvyšší správní soud považoval v předchozím kasačním řízení ve vztahu k posouzení plynutí prekluzivní lhůty za právně bezvýznamnou okolnost, že žalobce podal včas řádné daňové přiznání (k tomu viz dále). V důsledku toho pak tuto otázku vypořádal implicitně a nechal v potaz případnou odchylnou prejudikaturu, o niž se nyní stěžovatel v kasační stížnosti opírá. S ohledem na skutečnost, že kasační soud je vázán svým vlastním právním názorem, jak objasnil výše, byť je tento protichůdný prejudikatuře, však nemůže řízení přerušit a postoupit věc rozšířenému senátu dle § 17 odst. 1 s. ř. s. (k tomu srov. i usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007-56, č. 1723/2008 Sb. NSS). Odlišný názor prejudikatury (rozsudky devátého a desátého senátu) na právní relevanci podání včasného daňového přiznání pro běh prekluzivní lhůty za zdaňovací období roku 2010 mohl Nejvyšší správní soud takto „napadnout“ pouze v předchozím kasačním řízení.

[21] Jelikož se kasační soud v prvním kole zabýval otázkou vlivu podání řádného daňového přiznání na běh lhůty pro stanovení daně za rok 2010 toliko implicitně, považuje za vhodné a správné stručně seznámit účastníky stran s nosnými myšlenkami, z nichž vycházel. Je tomu tak proto, že rozhodnutí, a to obzvláště vysokých soudů, nesmí rezignovat na přesvědčivost svého odůvodnění.

[22] Nosný závěr kasačního soudu v projednávané věci stál na systematickém a teleologickém výkladu § 148 odst. 3 daňového řádu. Vycházel z toho, že na rozdíl od zákona o správě daní a poplatků spojil daňový řád možnost prodloužení (přerušení) běhu prekluzivní lhůty i s podáním řádného daňového přiznání. Tato úprava přitom cílí na případy opožděného, slovy zákona „řádneho“, daňového tvrzení, což uvádí též důvodová zpráva k daňovému řádu. Lhůta se pak fakticky prodlužuje o počet dní, o které se daňový subjekt opozdil s povinností podat daňové přiznání. Nemůže-li však včasné řádné daňové tvrzení vést k přerušení běhu prekluzivní lhůty podle daňového řádu, není rozumný důvod, aby použití stejného pravidla chování vedlo k odlišným výsledkům ve vztahu k jinému zdaňovacímu období (zde rok 2010). Interpretace stejného pravidla chování má být stálá, neměnná a bez dalšího pro všechny adresáty stejná (ustanovení daňového řádu se interpretují dle daňového řádu). Ani přechodná ustanovení nestanoví jakékoliv zvláštní pravidlo chování, které by vedlo k tomu vykládat pojem „řádneho daňového přiznání“ v § 148 odst. 3 mimo danou právní normu (daňový řád). Takovým výkladem by naopak došlo

pokračování

k vyprázdnění základního pravidla chování dle § 264 odst. 4 daňového řádu, že počátek běhu prekluzivní lhůty zůstává zachován. V souzené věci by totiž základní tříletá výměra prekluzivní lhůty počala (i při dodržení povinností žalobcem) běžet fakticky až po účinnosti daňového řádu, a to dokonce s přetržkou mezi koncem roku 2009 a podáním řádného daňového přiznání. Žalobce by se tak „uměle“ dostal do situace, kdy by včasné podání řádného daňového přiznání prodloužilo období nejistoty stran stanovené daně o 6 měsíců (srov. § 136 odst. 2 daňového řádu), bez jediného dne prodlení s plněním svých daňových povinností. To daňový řád, z něhož toto pravidla chování plyne, nepředpokládal; kasační soud proto tento výklad (implicitně) nezvolil.

[23] Soudu tedy nezbylo než uzavřít, že kasační stížnost je nepřipustná dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., neboť fakticky celá míří do otázky, k níž kasační soud v téže věci vyslovil závazný právní názor, od něhož se nemůže v projednávané věci odchýlit – je jím vázán. Napadený rozsudek krajského soudu, který sledoval závazný právní názor, tak nelze označit za nepřezkoumatelný, natož nezákonný.

[24] Ve vztahu k nyní posuzované věci pak nelze rovněž přehlédnout skutečnost, že v prvním zrušujícím rozsudku kasační soud uložil krajskému soudu, necht' (důraz přidán) „*doplní dokazování k námitce uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně za rok 2010 a tuto námitku znovu vyhodnotí optikou výše uvedeného právního názoru Nejvyššího správního soudu. Povede-li toto nové posouzení k závěru, že daňová kontrola byla řádně zahájena před uplynutím běhu původní prekluzivní lhůty, vrátí věc žalovanému minimálně v rozsahu doměření daně za rok 2010 k novému projednání a zaváže jej, aby doplnil dokazování navrhanými výsledky (vedle Josefa Kadlčky a zástupců ZOD Poolšaví se nabízí rovněž výsledek Jiřího Kruckého, příp. tehdejších zaměstnanců společnosti Wotagen, kterých bylo v daném období dle přílohy účetní závěrky 5) a provedené dokazování jako celek znovu uceleně vyhodnotil.*“ I kdyby tedy nedošlo ke zrušení rozhodnutí žalovaného, co do otázky uplynutí lhůty pro stanovení daně, krajský soud by věc vrátil žalovanému pro další pochybení s vlivem na zákonnost rozhodnutí.

[25] Nejvyšší správní soud dospěl s ohledem na uvedené k závěru, že kasační stížnost je podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřipustná, a proto ji podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona odmítl.

[26] Protože byla kasační stížnost odmítnuta, nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. srpna 2023

David Hipšr
předseda senátu